

PARLEM DE CUINA

Els “parenòstics” i la cuina

De tothom és ben sabut la meua devoció pels documents, diguem-ne, d'un temps. No existeix cosa escrita que no ensenyi alguna cosa, malgrat hagin passat alguns anys des de la seva publicació. Això ve al cas perquè des de fa uns anys tinc a casa alguns “parenòstics” que, malgrat que no siguin molts antics, si que reflecteixen un temps que jo no he conegut i del qual en puc treure profit avui dia. Abans de seguir, però, us en faré cinc cèntims del que han estat els “parenòstics” al llarg de la història.

Els pronòstics o “parenòstic” és una publicació anual que conté informació de temes determinats, ordenats en un calendari. S'hi poden trobar dades astronòmiques, el pronòstic meteorològic, diades de les festes populars, santorals, mercats i fires, remeis casolans...i, com no, apunts de cuina i receptes. Els pronòstics ha estat usats des de ben antic; coneguts des del segle I, i quasi totes les religions i cultures, passant per catòlics, àrabs, jueus; n'elaboraren. Talment podríem que són els antecedents dels calendaris actuals. Afegir que inicialment, a més dels pronòstics, solien incloure alguns consells de moral o d'higiene. En llengua catalana es publicaren antigament una gran varietat d'aquests pronòstics, un dels més antics data de l'any 1637: “Pronostich y discurs general del any del Señor 1637. Calculat per la Meridiano de Barcelona y tot son principat de Cataluña y Mallorca. Compost pel Doctor Marti de Aquanera Mathematic y natural de la ciutat de Çaragoça”. I les Illes Balears el més antic, de tots els que es publiquen actualment, és el Calendario y almanaque religioso para las Islas Baleares, darrer vestigi de l'època daurada dels pronòstics illencs. La gent el coneix encara com “es parenòstic” i en ell podem trobar dades astronòmiques, calendari de festes, fires i mercats, horòscop, feines agrícoles de cada mes, etc. El que avui us vull mostrar data de l'any 1961 i es presenta com a “Pronóstico Balear. Almanaque religioso, astronómico, literario, histórico, recreativo, popular y

ESPAI PER A LA REFLEXIÓ

Elecciones Nord-americanas: el dia després

Començar l'article amb el que ha passat a les eleccions nord-americanes sembla que és més que correcte. Que una persona afroamericana hagi arribat a ser el President d'EUA és un presagi d'un canvi dins d'una societat i veurem si dins la resta del món.

Sabut és de tots que el gegant americà, marca les anades i tornades del nostre món. Que una gran part dels votants siguin joves de raça blanca – les noves generacions – també és una notícia per alegrar-se.

Després de fer totes aquestes reflexions, el que no devem confondre mai, és que a USA, Partit Republicà no vol dir dreta i que partit demòcrata no vol dir esquerra. De fet si contemplem la política, sobre tot l'exterior d'EUA, veurem que en qüestions d'estat, federals, ambdós partits han pres decisions comunes, consensuades amb els seus corresponents matisos, que no han canviat gaire la trajectòria. Fins i tot si ha arribat al punt, el partit demòcrata ha donat suport al President, malgrat fos republicà, com fou en el cas de la guerra d'Iraq. Barack Obama estava en contra.

Que Barack Obama, hagi guanyat les eleccions nord-americanes com a cap del partit demòcrata a la Presidència USA, el que ens vol dir ara mateix, és que li queda molta feina a fer i que agafa el govern dels Estats Units amb una crisi (provocada o no això s'hauria d'analitzar i demanar responsabilitats, malgrat no ho veuran els meus ulls) que haurà d'intentar resoldre el més ràpidament possible. Sembla que hi ha hagut molts beneficiats d'aquesta crisi, un d'ells dins l'estat espanyol ha estat el President del Banc de Santander Botín, ja ho vaig comentar en l'anterior article: Més poder en mans de menys persones. Molt perillós.

A més de molts altres temes, també haurem de veure el que fa en política exterior. Una cosa que em consola és que de segur Obama no té cap nissaga de petroleres com el seu antecessor. I no justificarà mai una guerra amb més

humorístico”, títol al qual li podríem afegir : gastronómico. I és precisament aquesta secció de gastronomia, que anomena com a “cocina popular”, la que a continuació us vull mostrar. De les receptes que en ell podem trobar : empanadas, robiols, oli-aigua amb tomàtics, fritel,la, sofrit pagès i salsa de Nadal, és precisament aquesta darrera la que us convido avui a provar...i més pensant que d'aquí a no res ja serà Nadal i ja podem anar pensant menús i altres tiberis: (Tal i com apareix publicada) : “Previamente se preparan las almendras, escaldándolas y quitándoles la piel antes de tostarlas ligeramente. Después de estar molidas se les mezclan los huevos necesarios para formar una pasta bastante fuerte. Aparte, se hace un buen caldo de carne mezclada (cordero, ternera, lechona y pollo), al que se le añade un pedazo de sobrasada, otro de tocino, una pizca de sal, algo de azafrán y un polvo de pimienta negra. Póngase el caldo, pasándolo por el colador, en una olla de barro, nueva si es posible, y échese en él la pasta de almendras con los huevos, disolviéndola bien antes de ponerla al fuego. Añádase azúcar en cantidad suficiente para que sea bien dulce, y un poco de canela en polvo y clavo. Revuélvase continuamente, siempre en el mismo sentido con una cuchara de madera, y déjese hervir, sin parar de revolver, por espacio de una hora aproximadamente, a fuego vivo sostenido.

Teniendo cuidado de hervir “la salsa” cada dos o tres días, puede conservarse por espacio de algún tiempo. Hay que hervirla cada vez que se sirva. Bon profit.”

Vull acabar l'article d'aquesta setmana agraint a Aina Colom, l'apunt que va aportar la setmana passada respecte dels articles que vaig publicar sobre l'alimentació a la postguerra civil espanyola. I com diu ella, reconec que és molt diferent haver viscut d'aprop certs fets o que te'ls hagin contat, per això valoro molt la seva aportació i aclariment respecte d'aquest tema, que ajuda a enriquir la informació de les planes d'aquest Setmanari.

Sra. Aina Colom, li demano que em permeti acabar la columna de la setmana usant les seves pròpies paraules; Gràcies pels teus consells.

Bona setmana i ens trobam aquí mateix dintre de set dies.
parlemdecuina@hotmail.com o
parlemdecuina@cuinant.cat

Juan A. Fernández

d'un milió de civils assassinats per interessos propis.

Esper que el seu eslògan de campanya, que per cert m'agrada abastament: “Yes we can”, també estigui traslladat a la seva política a partir d'ara.

També esper que el seu talent, després de veure les diverses actuacions del zombi Bush, divergeixi molt d'ell. I també esper que s'envolti d'un equip constructiu i crític.

Que una gran majoria de ciutadans nord-americans negres s'hagin emocionat davant del que ha ocorregut, no és estrany, quan no fa quaranta anys, inclusivament avui en dia encara s'han produït situacions de segregació racial, com vaig poder veure, no fa gaire estona per TV3, el testimoni d'una dona relativament jove i negra que així ho ratificava.

Cal trepitjar amb els peus a terra i tenir en compte la definició de política, que no record qui la feu, com: “l'art de lo possible”. I jo desitj per part d'Obama que faci una política clara, claríssima cap a les classes desfavorides, no tan sols dins d'USA, sinó dins altres continents on la política exterior republicana, ha ajudat a què els pobres, encara ho fossin més. Inclusiu, que l'ase de Bush (amb perdó dels ases) hagi portat a la situació insostenible (ho ha pogut fer en 8 anys) a la qual es troba EUA en aquests moments i de retop la resta del món.

També esper, que la política imperialista i bel·licista nord-americana tingui una aturada i que el diàleg sigui el que realment formi part de la seva política a partir d'ara. La veritat és que tinc moltes expectatives, malgrat sé que no ens haurien d'enfilat pels niguls.

Tots nosaltres, ja sigui a nivell estatal, dels governs autonòmics i municipals, el que s'ha promès durant les campanyes electorals i com algunes de les promeses, per imponderables, en alguns casos, no s'han pogut complir. Diu una frase mallorquina: “Davant el mort fa bon plorar”. I una cosa és tenir unes bones intencions en

arreglar, segons quins temes, i l'altre és quan es troben al poder i poden tocar el que ha fet l'anterior Govern de la nació o consistori, si els hi ha deixat la possibilitat de realitzar-ho. Per posar un exemple a les nostres contrades, perquè us feieu a la idea, podria ser el tema de la neteja i l'herència de Gesba, que li deixà el Pius Pius amb un contracte blindat, un altre l'escola de ca les ànimes, que tornar-ho enrere i triar un altre lloc, ara mateix no és factible, ja que a més d'encarir-ho més, ho retardaria massa, ect. i afegeix, com no tenen vergonya els faedors de perles, de fer, segons quines crítiques, quan són els resultats dels fangs que ells deixaren. I empri fangs, perquè avui m'he aixecat una mica fi i primmirat, però pel cap m'havia vingut una altra paraula més pudenta. No n'escriuré de les buines que han enviat contra el director del setmanari Lluç Garcia, ja que queda clar que quan se'ls fa una crítica acurada periodísticament, els hi rebrota la vena dèspota desqualificatòria. Són així i ni pastant-los de bell nou tenen componenda.

Bé, del que tractava, m'he llegit i rellegit el discurs de Barack Obama, un cop sabuda la seva victòria i he de dir, que si aplica en la política seva tots els principis que en ell es desgranen, estem realment davant d'un important canvi, que afectarà al món i al planeta. És un discurs conciliador, contant amb els demés, amb els menys afavorits no tan sols americans sinó ciutadans de tots els continents més afectats. Tenint en compte les dues guerres on intervenen i essent un discurs amb un principi de pau, gens bel·licista.

Haurem d'estar a l'espera i al mateix temps esperar que no ens decepcioni.

Josep Bonnin

